

aprindă fără sfântul foc al harului Dumnezeiesc, chiar dacă ar fi plină cu toate virtuțile – fiindcă toate virtuțile noastre sunt ca un combustibil, iar de la Dumnezeu este focul ce le aprinde.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi*, Editura Sophia, București, 2008

PĂRINTELE EMILIANOS SIMONOPETRITUL

NEVOIA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Dacă mănăstirea nu are cuvânt, putem spune că s-a împotmolit, că a încetat să mai fie casa lui Dumnezeu, pentru că atunci nu mai este cu putință ca Domnul să intre în inimă. Desigur că Hristos intră în noi prin împărtășirea de Pâine și Vin, dar în mod ființial intră în cei care-L

primesc ca și Cuvânt. De aceea a și spus: Eu sunt Cuvântul, cine Mă iubește va păzi cuvântul Meu. Hristos Se face primit prin elementele naturale ale pâinii și vinului, dar numai de către cei în care Se face simțit prin cuvânt. Cuvântul este semnul văzut în fiecare clipă, care Îl dă pe Dumnezeu cel nevăzut. Dacă îl pierzi, nu poți să mai faci nimic, măcar de te-ai împărtăși în fiecare zi. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie respirația ta neîntreruptă. Poți să trăiești când îți închizi organele de respirație? Cu neputință! Vei muri! Exact așa se întâmplă și când doar te împărtășești sau doar te nevoiești: ești mort. Trebuie să simți nevoia cuvântului lui Dumnezeu, a cuvântului viu, care lucrează și este pus în lucrare.

Sursa: corortodox.blogspot.com

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 21 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 22 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 2, 10-16; II Corinteni 5, 17, 20; 6, 1, 3-7, 10; 13, 11; Ev. Matei 4, 18-23; 5, 14-16; 10, 32-33, 17-18, 22; glas 1, voscr. 2 → Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților români) → Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

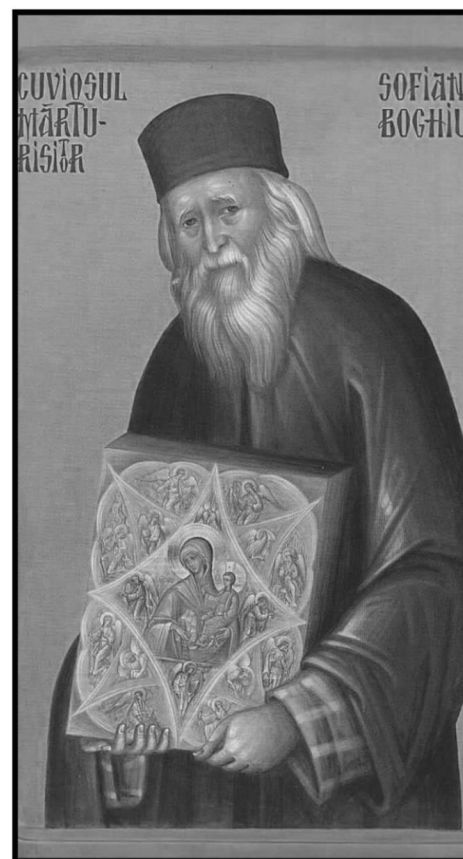
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

"Duhul Sfânt este puntea de unire între credincios și credincios."

– Sfântul Dumitru Stăniloae

Nr. 577 / 15 iunie 2025

SFINȚII – LUMINA JERTFEI ȘI BIRUINȚEI CREȘTINE

„Minuat este Dumnezeu întru sfinții Lui”, așa cântă Biserica de aproape două mii de ani. Dumnezeu face lucruri cu adevărat minunate și acest lucru îl vedem mai ales la sfinții care au luptat până la sânge ca să ajungă acolo unde este scopul vieții fiecăruia dintre noi: adică în cer, în lumină.

Trei sute de ani creștinismul a dus o luptă extraordinar de crâncenă ca ideea creștină să poată birui în lume. Sfinții aceștia s-au jertfit cu dorința de a-i ajuta pe confrății lor să-și trăiască viața după poruncile lui Dumnezeu, și nu după percepțele păgâne. Este și astăzi acest cuvânt: homo hominis lupus - omul e lup pentru om. Pentru că de multe ori ne purtăm ca niște fiare și este foarte greu să-i ajuți pe oameni să se facă, din răi, buni. Mai ales că diavolul însuși uneltește în tot chipul să ne atragă de partea lui.

SFÂNTUL
SOFIAN BOGHIU

1912 - 2002

Această luptă împotriva răului a fost dusă foarte crâncen în lumea veche și întotdeauna au biruit creștinii, cu ajutorul lui Hristos. S-au păstrat foarte multe mărturii, acele acte martirice, copii după procesele verbale încheiate în clipa martirizării lor. Noi citim astăzi aceste lucruri și parcă nu ne mai ating, nu ne mai impresionează. Dar gândiți-vă că mirosea în văzduh a carne arsă, îi apăsau pe scaune înroșite, să stea acolo și să se lepede de Hristos! Le puneau plăci de aramă înroșite în foc în părțile cele mai sensibile ale trupului, îi băteau și îi chinuiau de dimineață până seara! Și cei care îi chinuiau se schimbau unii cu alții, că oboseau, iar martirul sau martira răbda așa... Noaptea, în perioada de „repaos”, li se puneau picioarele în butuci și butucii se strângeau bine și ei nu se lepădau de Hristos. Acești butuci strânși dureau cumplit, plesnea osul, și ei nici nu gemeau în timpul chinurilor, nici nu murmurau, ci numai vorbeau cu Hristos. Un singur răspuns aveau pentru dușmanii lor: „Sunt creștin și niciun rău nu este în aceasta”. Mărturie confirmată de cei care au trecut prin temnițele comuniste.

Acestea sunt realități, frați creștini. Nu uitați cu ce preț suntem noi azi creștini: cu preț de sânge și de chin. Sfinții aceștia s-au consumat pe ei înșiși, și-au mistuit viața lor ca o lumânare de ceară curată care arde luminos, nestingerit, până se topește și ultima picătură; dar arde luminând pe alții. De aceea, să citim

viețile lor și, pe cât se poate, cuvintele pe care ei le-au spus sau le-au scris; să nu le uităm niciodată, dacă ne cad în mână scrierile lor. Pentru că sunt cuvinte pline de viață, fără de care nu putem trăi, așa cum nu poți trăi fără pâine și apă sau fără aer. Așa a lăsat Dumnezeu, ca sfinții să fie permanent la îndemâna noastră. Când citiți acatistele sfinților, vedeți cum se urmărește acolo viața sfântului respectiv și la fiecare condac sau icos se amintește câte o faptă din viața lui. Dar de multe ori dumneavoastră nu urmăriți acest fir al vieții lor, pentru că nu sunteți destul de atenți ca să-i cunoașteți și să vă bucurați pentru toate laudele aduse lor, pentru viața lor, pentru martirajul lor.

Sfinții, trăind ca și noi pe pământ, cunosc foarte bine tot greul cu care ne confruntăm și noi, de aceea ne ajută îndată ce le cerem ajutorul. Ei știau foarte bine învățătura creștină, așa cum o știm și noi azi, dar, spre deosebire de noi, ei practicau ceea ce știau. Să-i aveți la inimă pe acești sfinți, pentru că ei au știut că mai presus de orice este o viață după voia lui Dumnezeu, spre binele și folosul nostru, frați creștini. Noi alergăm după tot felul de bucurii trecătoare. „Ce suflet, ce înviere, ce viață de dincolo? Să-mi trăiesc eu viața mea!” Când vrei să tai o găină, să-i tai gâtul, îi arunci niște boabe și ea se repede să le mănânce, netrecându-i prin minte că acele boabe sunt o ispită care îi aduce moartea. Tot așa peștele: prin râma

aceea pe care o arunci, îl scoți din apă și-l pui pe jar. Tot așa ne atrag și pe noi aceste lucruri trecătoare, aceste ispite care au o strălucire anume, dar nu sunt decât niște curse foarte amare, pentru fiecare din noi. Diavolul nici nu insistă prea mult cu ispite asupra unora, pentru că mulți i se oferă de bună voie. Diavolul este doar ca un dirijor peste un cor foarte bine pus la punct. Doar dă din deget și ceilalți fac mult mai mult decât ceea ce a gândit el, mai ales când oamenii duc o viață fără frica de Dumnezeu.

Sursa: *Părintele Sofian Duhovnicul*, Editura Bizantina, 2012

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

DESPRE LUMINA CANDELEI ȘI TAINA PREZENȚEI DIVINE

De ce se aprinde candelă înaintea icoanelor?

În primul rând, deoarece credința noastră e lumină. Hristos a zis: Eu sunt lumina lumii. Lumina candelai ne aduce aminte de lumina cu care Hristos luminează sufletele noastre.

În al doilea rând, ca să ne aducă aminte de caracterul luminos al sfântului în fața căruia aprindem candela – fiindcă sfinții sunt numiți fii ai luminii.

În al treilea rând, ca să ne slujească drept mustrare pentru faptele noastre întunecate și pentru gândurile și dorințele noastre rele, și să ne cheme la calea sfințeniei evanghelice, ca astfel să ne ostenim cu râvnă pentru a împlini porunca Mântuitorului: așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă lucrurile voastre cele bune.

În al patrulea rând, ca să aducem o mică jertfă lui Dumnezeu, Care a jertfit totul pentru noi. Un mic semn al mării noastre recunoștințe și luminoasei noastre dragoste pentru Cel de la Care cerem în rugăciune și viață și sănătate și mântuire și tot ce ne poate da numai nemărginita dragoste cerească.

În al cincilea rând, ca să fie o sperietoare pentru puterile cele rele, care năvălesc uneori asupra noastră și la rugăciune și ne abat gândurile de la Făcătorul nostru – fiindcă puterile cele rele iubesc întunericul și fug de orice lumină, mai ales de cea care este închinată lui Dumnezeu și sfinților Lui.

În al șaselea rând, ca să ne dea imbold la ardere de sine. Precum untdelemnul și fitilul ard în candelă, supuse vocii noastre, așa să ardă și sufletele noastre cu flacăra dragostei în toate pătimirile, supuse totdeauna vocii lui Dumnezeu.

În al șaptelea rând, ca să ne învețe că după cum candela nu poate să se aprindă fără mâna noastră, nici inima noastră, această candelă lăuntrică a noastră, nu poate să se